

Nr 287.

Av fru **Boman** och herr **Sveningsson**, om ökat anslag till bidrag till anläggningar för vattenförsörjning och avlopp.

Under sjätte huvudtiteln i årets statsverksproposition har departementschefen till Bidrag till anläggningar för vattenförsörjning och avlopp för budgetåret 1948/49 äskat ett anslag på 5 000 000 kronor. Väg- och vattenbyggnadsstyrelsen har för ifrågavarande ändamål hemställt om ett anslag på 25 000 000 kronor. I sin motivering härför har styrelsen bl. a. meddelat »att vid innevarande budgetårs början förelågo nära 300 bidragsansökningar, avseende anläggningar för en sammanlagd kostnad av i runt tal 100 miljoner kronor. Härpå belöpande bidragsbelopp beräknas till cirka 50 miljoner kronor. Huru många ansökningar som ytterligare kunna inkomma under sådan tid, att de böra tagas i betraktande vid bedömning av behovet av bidragsmedel för budgetåret 1948/49, kan icke med någon större grad av säkerhet beräknas men kan uppskattas till ungefär enahanda belopp.»

Väg- och vattenbyggnadsstyrelsens uppgifter giva en klar bild av den allvarliga disproportionen mellan behovet och tillgången på bidrag till anläggningar för vattenförsörjning och avlopp. Det av departementschefen äskade anslaget å 5 000 000 kronor måste under dessa omständigheter anses otillräckligt och innebära ett uppenbart eftersättande av trängande behov.

Speciellt för landsbygdens del torde denna synnerligen restriktiva stödpolitik från statens sida vara till allvarligt förfång. Det bör i detta sammanhang betonas, att den allmänt deklarerade viljan att höja landsbygdens standard och göra den mer konkurrenskraftig gentemot städerna trots önskvärdheten av besparingar måste ta sig verksamma uttryck även på detta område.

Det torde inte råda något tvivel om att ett statligt stöd till anläggningar för vatten och avlopp på ett effektivt sätt skulle bidra till den önskade standardhöjningen. Att en dylik åstadkommes är av största vikt, då den nuvarande standarden jämförd med förhållandena inom städerna lämnar mycket övrigt att önska. Ordnandet av vatten- och avloppsfrågan är för landsbygdens befolkning en fråga av vital betydelse. Under nuvarande förhållanden, bl. a. med hänsyn till svårigheterna med vattenförsörjningen, hava framför allt landsbygdens kvinnor en arbetsbörda som på de uppväxande verkar avskräckande och kommer dem att dras till städerna.

Frågans utomordentliga sociala betydelse gör, att inskränkningar i den statliga bidragsgivningen, vilka kunna anses påkallade av landets ekonomiska läge, dock ej böra företagas utan att absoluta skäl tala härför.

Ofrånkomligen talar bristen på arbetskraft inom landet för dylika inskränkningar. För landsbygdens del torde dock frågan ställa sig annorlunda än för

städerna. Under vissa perioder av året t. ex. delar av sommaren och vintern finnes på landsbygden arbetskraft som utan förfång för arbetet på andra områden skulle kunna sysselsättas med vatten- och avloppsanläggningar.

Beträffande den knappa materialtillgången torde denna utgöra ett allvarigare problem. Man kan dock härvidlag ifrågasätta om inte en sådan fördelning bör företagas att landsbygden, med hänsyn till dess arbetskrafts- och övriga förhållanden, kommer i mer gynnad ställning än vad som redan planerats. Det torde för övrigt vara att hoppas att det nuvarande knapphetsläget genom statsmakernas ansträngningar och åtgärder under det kommande året skall kunna elimineras.

Med stöd av vad ovan anförts få vi hemställa,

att riksdagen ville besluta att till Bidrag till anläggningar för vattenförsörjning och avlopp för budgetåret 1948/49 anvisa ett reservationsanslag av 15 000 000 kronor.

Stockholm den 24 januari 1948.

Märta Boman.

Ragnar Sveningsson.